

ROSA ET CRUX

Nro 2, heinäkuu 2001, 4 vuosikerta

FILOSOFIAA - MYSTIIKKA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

Vihkimysnäytelmä Osa I	7
Vihkimysnäytelmä Osa II	10
Reinkarnaatio- totta vai tarua?	18
Ystävällisyys on tärkeämpää kuin oikeassa oleminen	24
Musiikki, terveys ja kosminen harmonia	27
Kohtaaminen	31

© Copyright 2001

**Ruusuristin Veljeskunta
AMORC-SUOMI**

PL 1342, 00101 HELSINKI

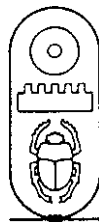
Sähköposti: amorc@amorc.fi

Internet: www.amorc.fi

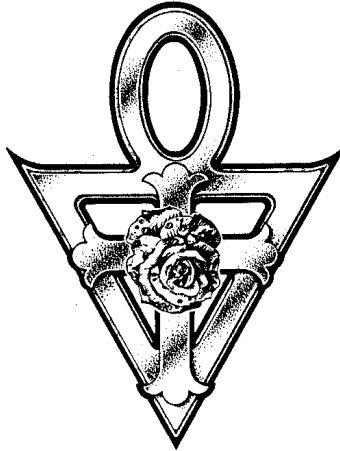
Kaikki oikeudet pidätetään

Kansikuva:
Trond Grøntoft,
Kaj Kullberg

*Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa
Ruusuristin Veljeskunta AMORCin kanta,
jolloin niistä vastaa kirjoittaja*

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta on kansainvälinen ja yhteisö, johon kuuluu jäseninä naisia ja miehiä lähes kaikista maista. Veljeskunta on kerännyt ja säilyttänyt vuosisatojen ajan vanhaa ja ajatonta viisautta. Veljeskunta ei ole uskonnollinen eikä poliittinen. Sen tehtävänä on välittää hallussaan olevaa viisautta. Päämääränä on, että jokainen oppii elämään tasapainossa itsessään olevien luovien ja rakentavien voimien kanssa niin omaksi parhaakseen kuin ihmiskunnankin hyväksi.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?

Pyydän esitteemme osoitteella:

Ruusuristin Veljeskunta AMORC

PL 1342, 00101 HELSINKI

tai kerro osoitteesi puhelinvastaajaamme

03-3753762

tai ota yhteys sähköpostitse:

amorc@amorc.fi

Internet: www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

”Elämän kauneus ympäröi sinua kaikkialla. Avaa silmäsi näkemään se, ime sitä itseesi, ota se vastaan, heijasta sitä ja ole sen osa. Kun odotat näkeväsi kauneutta, se tapahtuu. Kun odotat näkeväsi rumuutta, sekin tapahtuu. Valinta on aina sinun. Juo syvään kauneuden lähteistä, niin myös heijastat niitä, sillä se mitä on sisäpuolella, heijastuu myös ulkopuolelle. Olet kuin peili, et voi kätkeä sitä, mikä sisälläsi on, vaikka yrittäisit niin tehdä kuinka kovasti, koska sitä, mikä on sisällä ei voi varastoida piiloon. Se ilmaantuu näkyviin ennemmin tai myöhemmin ulkomaailmalle. Anna sen siksi virrata vapaasti, äläkä yritä koskaan estää sitä. Kohota tietoisuutesi, niin näet kaiken kauneuden. Näet siellä minun heijastukseni, sillä Minä Olen kauneus, tasapaino ja täydellisyys. Opettele ilmaisemaan tämä kauneus ja tasapaino kaikessa mitä ajattelet, sanot ja teet.”

Lainaus on Eileen Caddy'n kirjasta: OVI SISIMPÄÄN

Vihkimysnäytelmä

Vihkimyksen symboliikasta ja sisällöstä

Osa I

Tri Gertrude Spencer, F.R.C.
Rosenkorset 1991, nro 3

Vihkimys, initiaatio, liittyy sekä inhimilliseen kasvuun että ihmisen olemassaoloon. Vihkimykseen liittyvät rituaalit tai tavat ovat universaaleja. Niitä on ollut kaikissa kulttuureissa ja ne liittyvät ihmisen kahteen ominaisuuteen. Ihmisellä on vaistomainen halu analysoida sekä itseään, ympäristöään että kaikkea tuntematonta. Ihmisellä on lisäksi myötäsyttyinen tarve päästä korkeamman olemassaolon tilaan. Initiaatio-sana on latinalaisperäinen ja syntynyt sanasta initium, mikä tarkoittaa alkua, alkuunsaamista. Vihkimys-käsite merkitsee myöskin ”valmisteluihin ryhtymistä”, ”ottaa ensimmäistä kertaa osaa johonkin”, ”saada tietoa”, siis tulla vihityksi, päässeeksi johonkin. Mihin sitten ihminen (hakija, kandidaatti) initioidaan, johtuu vihkimyksen laadusta. Yleisesti arvioiden vihkimyksen luonne on kaksinainen. Ensiksi sen tarkoituksena on antaa senlaatuista tietoa vihittäville, jota hän aiemmin ei ole tiennyt. Toiseksi vihkimyksen tarkoitus on saada vihittävä toimimaan saamansa tiedon ja vakaumuksen mukaisesti. Perinteenmukaisessa, kaikkien vihkimysten alkumuotoinitiatiossa, annettavan tiedon

juurruttaminen vihittävään tapahtuu aivan erityislaatusesti. Tarkoituksena on ensiksi ohjata vihittävä näkyvään ja näkymättömään maailmaan ja sen lisäksi tarkoituksena on itsensä toteuttaminen. Vihkimysmenoja ja –rituaaleja on monenlaisia liittyen kyseessä olevan kulttuurin tarpeisiin ja kehitysasteeseen. Vihkimyksellä on oma arkkityyppinen muotonsa ja se vaikuttaa omalaatusella tavallaan vielä nykyäänkin aivan kuten menneinä aikoina – luultavastikin siksi, että vihkimys on elävä osa ihmisen henkistä elämää.

Tiedon lajit

Perinteisen vihkimyksen välittämä tieto käsittää ihmisen olemassaolon kolme aluetta: näkymättömän Kosmoksen, luonnon ja ihmisen. Näkymättömän Kosmoksen ilmentyminen käsittää luomiskertomuksen ja tiettyjä, luomisen taustalla vallitsevia kosmisia peruslakeja. Näitä on kosmisen rytmin laki siten kuin se on sovellettavissa luontoon ja ihmiseen sekä dualiteetilaki eli laki kaksinaisuudesta ja olevaisen yhteys viiteen ilmenneeseen maailmaan. Näitä ovat kivi-kunta, kasvi-kunta, eläinkunta, ihmiskunta ja ihmisen

tuolla puolen oleva maailma. Luonnon ilmentymistä koskevat tiedot liittyvät kiertokulkuihin, hedelmällisyyteen ja uudistumiseen sekä jälleensyntymiseen. Ihmiseen liittyvä ilmentymistieto käsittelee ihmisen luomista, ihmistä sekä näkyväisen että näkyttömän maailman olentona, ihmisen suhdetta Kosmokseen, luontoon, yhteiskuntaan ja hänen keinojaan kehittää korkeampia henkisiä piileviä kykyjään. Näiden avulla hänellä on mahdollisuus toimia kosmisissa näkyttömissä maailmoissa ja tätä kautta hallita ympäristöään ja mikä kaikkein tärkeintä, ihminen voi voittaa alemman luontonsa yhdistämällä vastakohtat ja sen seurauksena hän voi saavuttaa kuolemattomuuden. Meidän pitää muistaa, että puhuttaessa ihmisen, luonnon ja Kosmisen valtakunnasta, antiikin ihminen ajatteli niiden aina kuuluvan yhteen, aivan samalla tavoin kuin nykyajan ihmisten kollektiivisessa tietoisuudessa ne ovat myöskin yhtä. Siitä syystä yhdellä alueella tapahtuva toiminta heijastui myös näihin kahteen. Sukupuoliseen kypsyyksikään, puberteettiin liittyvät riitit, jolloin kandidaatin persoonallisuus uudistui, heijastui samalla luonnon ja maailman uudelleen syntyä. Kosmisen jako kolmeen osaan on keinoitekoista ja liittyy modernin ihmisen älyyn, mutta ei hänen universaaliseen luontoonsa, joka kuten tiedämme, ilmentyy helpommin primitiivisen ihmisen ajattelussa ja toimissa.

Miten tietoa siirretään

Edellä käsiteltiin initiaatioon liittyvää tietoa. Seuraavassa pyrimme yksityiskohtaisesti tarkastelemaan tiedon siirtämistä.

Initiaatio on seremoniallinen tilaisuus, jossa siirrettävä tieto on muotoiltu rituaalisen näytelmän muotoon ja tässä näytelmässä vihittävä toimii pääroolissa. Ulkoisten olosuhteiden yksityiskohdat ja rituaali sinänsä on muotoiltu siten, että vihittävässä syntyisi tietty, syville kokemuksille altis tunnetaso ja mielentila. Näin tapahtuvalla syvällä dramaattisella ja tehokkaalla tavalla voidaan päästä vaikuttaviin kokemuksiin.

Vihkimyksen draamallinen sisältö kuvaa usein erityisten mytologisten persoonallisuuksien elämää ja suurtekoja ja ne symboloivat ihmisen monimuotoista persoonallisuutta ja luonnossa olevia tiettyjä luovia voimia.

Vihittävä saa ensin oman kansansa kulttuuriperinteeseen sisältyvää tietoa mytologiasta, luomisesta ja tietyistä muista asioista. Sen jälkeen vihittävä läpikäy oman maailmallisen luontonsa todellisen muutoksen korkeammalle olemassaolon tasolle tunnistamalla itsessään sankarin tai myyttisen hahmon ja toistaen tämän kulkeman symbolisen tien. Tämä näyttäjä on hänen oman persoonallisuutensa taistelulentää.

Kaikista tunnusomaisin ja merkittävvin vihittäjän omaksuma tieto koskee

hänen omaa olemustaan ja olemassaoloaan.

Kaikki initiaatiomenot ikivanhoista kulttuureista lähtien hienostuneisiin kreikkalaisiin ja egyptiläisiin mysteerihin asti vastaavat niihin viiteen kysymykseen, joita ihminen on asettanut itselleen tietoisien olemassaolonsa alusta lähtien: Kuka minä olen? Mistä minä tulin? Miksi olen täällä? Mihin olen matkalla? Miten voisin ylittää omat inhimilliset rajoitukseni tullakseni jumalan kaltaiseksi?

Vihkimyksen peruskäsitteet

Ennen kuin alamme käsitellä initiaatiotseremonioiden yksityiskohtia, otamme esiin joitakin vihkimyksessä ilmentyviä peruskäsitteitä. Aikojen alusta lähtien ihmisellä on ollut tietty käsitys jumaluudesta, maailman luomisesta ja omasta itsestään. Nämä käsitteet ovat olleet niitä suuria mysteerejä, joita on pidetty kultaiselta ajalta lähtöisin olevana ihmisen pyhänä pel-

rintönä. Mysteereitä suojeltiin ja varjeltiin kaikelta maailmalliselta, profaanelilta, niiden opetus oli salaista ja se tahtui salaisissa seuroissa ja mysteeri-kouluissa. Traditiota vietitiin eteenpäin ja sitä välitettiin pääasiassa initiaatioiden kautta. Näiden mysteerien peruseriaatteet näyttävät olevan arkkityypisiä, koska kaikkien varhaisten kulttuurien esoteerinen opetus on mitä suurimassa määrin keskenään samanlaista. Samanlaisena se ilmenee myös nykyisen modernin ajan ihmisen kollektiivisessä tietoisuudessa. Initiaatiomenot ovat saattaneet erota toisistaan paikallisesti. Myöskin initiaatiomalleja koskevat kirjoitukset ja vihkimysvaiheet saattavat olla eri lailla korostettuja, mutta siitä huolimatta ihmisillä on ollut selkeän yhdenmukainen käsitys Kosmoksesta ja itsestään.

Universumi

Vanhimpien pyhien kirjoitusten esimerkiksi Rig-Vedan mukaan universumin käsitettiin laajenevan keskipisteestään käsin. Tätä keskusta pidettiin luovana lähteenä ja Jumalallisen Tietoisuuden keskuksena. Egyptiläiset hieroglyfit kuvasivat universumin ympyränä, jonka keskus piste oli luova lähde. Tästä keskipisteestä luovan voiman nähtiin säteilevän universumiin, kunnes se tavoitti uloimman kerroksen, joka oli maa. Universumia pidettiin suurena soluna, jonka keskellä oli tyhjä tila. Sfäärin kaukaisin osa, joka oli kauimpana keskukselta, edusti maan pintaa. Tällä

kosmologisella käsityksellä on vain vähän yhteistä universumin rakenteen ja koostumuksen kanssa. Se edustaa yksinkertaisesti luovan energian eri taasoja ja tietoisuutta siten, kun se kehittyy korkeimmasta eli keskeisemmästä pisteestään alimpaan ja tiheimpään ilmennykseensä. Tätä voiman ja tietoisuuden virtaamista on usein kuvattu samankeskisillä ympyröillä, kuten veden renkaat tai puiden vuosikasvaimet. Tämä malli on nähtävissä Australian alkuasukkaiden taideteoksissa ja koristeissa ja heidän kulttuurissaan tämä kuva kuuluu heidän vihkimysmenoihinsa. Myöskin spiraali voi kuvata keskukselta lähtevää säteilyä. Puuhun veistettynä tätä symbolia käytetään myös australialaisten aboriginaalien initiaatiomenoissa ja Japanissa tämän symbolin voi nähdä korkealla pagodin (temppli) huipulla.

Muutamissa ihmiskunnan vanhimmissa kertomuksissa tätä spiraalia symboloi Pyhä Vuori, jonka sanottiin ulottuvan maasta aina universumin keskukseseen asti. Silloin se useimmiten oli pyramidin muotoinen ja sen pohjan muodosti maan pinta. Sen huippua sanottiin joko universumin keskuksiksi, maailman keskuksiksi tai maan navaksi. Tämän voi ymmärtää siten, että jos ympyrä edusti maata, maailmaa, oli piste sen keskus. Universumin ja maan keskus olivat siis samoja käsitteitä, synonyymejä. Tämä Pyhä Vuori on kosminen akseli, joka yhdistää Taivaan, Maan ja Helvetin- tämä viittaa siihen, että sen perusta todellakin on maan pin-

nan alla. Tätä akselia pitkin ihmisen tietoisuus voi joko nousta Taivaaseen tai laskeutua Helvettiin. Toisinaan tämä vuori jakaantuu seitsemään tai yhdeksään tasoon, jotka edustavat planeetta-
tasoja, seitsemää tai yhdeksää taivasta. Vuoren huippu edustaa Temppeliä, Pyhää Kaupunkia, Pyhää Maata tai Eedenin puutarhaa (syyrialainen perinne) monissa kulttuureissa sekä antiikin että keskiajan maailmassa. Oman länsimaisen kulttuurimme mukaan vedenpaisumus ei upottanut Jerusalemiä, koska se sijaitsi Kosmisen Vuoren huipulla.

Ihminen

Näin universumista. Mitä sitten ihmisestä sanotaan tradition mukaan? Hänetkin luotiin Pyhän Vuoren huipulla. Mesopotamialaisessa traditiossa on eräs lähdemerkintä, jonka mukaan ihminen luotiin maan navan kohdalla. Koska olemme enemmän perehtyneet omaan juutalais-kristilliseen perinnetietoomme kuin niitä vanhempiin tai itämaisiiin käsityksiin, alamme pohtia sitä, miten oma traditiomme on tulkinnut ihmisen historian arkkityypiset perustat - ne periaatteet, jotka näyttävät ilmentyneen kaikissa kulttuureissa ja kaikilla kehityksen tasoilla.

Arkkityyppisten periaatteiden tulkinta

Juutalais-kristillisessä perinteessä (myös ortodoksivenäläisessä) Adamia ei luotu

vain Jerusalemissa Pyhän Vuoren huipulla, vaan hän myös kuoli siellä. Hänen pääkallonsa haudattiin Jeesuksen ristin juurelle - Golgata sijaitsee myöskin tämän vuoren huipulla. Syntyminen ja kuoleminen tapahtuvat samalla tasolla. Kun Vapahtajan veripisarat vuotavat Adamin pääkallolle, hänet on samalla lunastettu. Mitä tämä vertauskuvallinen tarina merkitsee? Adam eli ihminen, luotu Paratiisissa – korkeimman olemassaolon tasolla - laskeutuu alas vuorta alimpaan ja tiheimpään olemassaolon tasoon eläkkeeseen maan päällä. Jotta hän voisi vapautua ja hänet lunastettaisiin, hänen tulee jättää maallinen taso, nousta Kosmisen Vuoren huipulle ja haudata pääkallonsa (tämä on älykkyyden ja ihmisen fyysisen luonnon symboli) aivan Ristin alle, Ristin jalustan viereen, ja sinä hetkenä Kristus lunastaa hänet ja hänet herätetään jumalalliseen tietoisuuteen. Samantyyppinen kertomussisältö on löydettävissä sekä hyvin ikiaikaisista uskonnoista että pitkälle kehittyneistä uskonnoista. Buddhalaisuus, hindulaisuus, kreikkalainen filosofia ja ihmiset Uudessa Guineassa puhuvat samoista asioista samoin käsittein. Ja tässä on malli:

Itsehävainnointi (introspektio) ja maailmasta eristäytyminen (vuorelle nousu), mystinen kuolema, ylösnousemus, näky. Koska vihkimysten mukaan ihmistä itseään koskeva ohjaus on initiaation tärkein ja universaalisin osa, on se samalla vihkimysdraaman perusta. Ottamalla osaa erityiseen huolella suunniteltuun seremoniaan, joka symbolisesti ohjaa vihittävän erkaantumisen, kuoleman, ylösnou-

semuksen ja ilmestyksen läpi, vihittävä saa, ei ainoastaan älyllisesti vaan myös tunteiltaan ja henkisesti kokea nämä tärkeät vaiheet ja periaatteet itsessään ja koko olemuksessaan. Ikivanhasta itämaisestä tekstistä voimme lukea seuraavanlaisen ohjeen: *Ennen kuin voit toimia, sinun tulee olla olemassa.*

*Ennen kuin voit olla olemassa, sinun on synnyttävä.
Ennen kuin voit syntyä, sinun tulee kuolla.
Ennen kuin voit kuolla, sinun tulee herätä.*

Viimeinen rivin antaman vihjeen mukaan voimme päätellä, ettei runo käsittele fyysistä kuolemaa eikä inkarnaatiota. Runon tulkinta liittyy initiaatioon.

Vihkimysnäytelmä Erilaisista vihkimyksistä

Osa II

Tri Gertrude Spencer, F.R.C.
Rosenkorset 1991, 4

Alamme nyt käsitellä vihkimysseremonioita. Muistamme, että ihminen, luonto ja Kosminen ovat läheisessä yhteydessä keskenään ja tiedämme myöskin initiaationäytelmän olevan sisällöltään syvästi symbolista. Näin ollen esimerkiksi vihittävän äiti symbolisessa mielessä ei ole pelkästään hänen äitinsä, vaan hän samalla edustaa profaanin (maallisen) maailman tietämättömyyttä, kun taas käsitteet isä ja miesten seura ovat pyhän tiedon henkisen maailman symboli. On olemassa monenlaisia vihkimyksiä, joista tärkeimpiä ovat seuraavat:

1. Puberteettiriitit (murrosikään, sukukypsyyteen liittyvät)
2. Salaisiin seuroihin pääsyrriitit
3. Sankari-initiaatiot, jotka pohjautuvat ikivanhoihin sotilaallisiin järjestöihin tai seuroihin
4. Tiettyyn kutsumukseen, (kuten shamaani tai parantaja) ja sen vahvistamiseen liittyvät initiaatiot
5. Korkeampien uskontojen mystiset vihkimykset

Puberteettiriitit

Aloitamme puberteettiriiteistä. Kuten kaikki tiedämme, näitä riittejä tehdään

vielä joissakin perinteisissä ja alkupe-
räisissä mm. Australian, Amerikan,
Uuden Guinean ja Afrikan heimojen
ja yhteisöjen piirissä. Initiaation avul-
la miehet voivat hahmottaa näissä yh-
teisöissä sekä itsensä että paikkansa ja
toimintansa. Initiaation kautta heistä
tulee biologisesti sekä toiminnallisesti
yhteisönsä täysivaltaisia jäseniä
sekä kosmisesti katsoen täydellisiä in-
himillisiä olentoja. Vihkimys on muut-
tunut olotila, elämän käännekohta.

Noviisille annetaan ensiksi ohjaus-
ta kulttuuriin liittyvien perinteiden
osalta, käyttäytymiseen ja etikettiin
liittyvää opetusta, lisäksi mytologiaa
ja esoteerisiin asioihin liittyvää tieto-
utta ja sen jälkeen noviisi voi jättää
maallisen maailman ja nousta korke-
ampaan olemassaoloon. Tämä on hä-
nen elämänsä merkittävin tapahtuma,
sillä initiaatio muuttaa sen kokonaan.
Heimolle se on yhtä tärkeä, sillä ei ai-
noastaan initioitavan elämä muutu,
vaan koko yhteisö ja koko maailma
uudistuu samalla. Vihkimysseremoni-
oihin liittyy usein hedelmällisyysriit-
tejä ja eräänlaisia uuden vuoden sere-
monioita. Nämä ovat primitiivisten
yhteiskuntien kaikkien tärkeimpiä us-
konnollisia juhlia.

Tämän hetken kaikkien vanhin vihkimysriitti tunnetaan Tierra del Fuegon seudulla asuvien alkukantaisten heimojen piiristä. Riittiin ei sisälly mitään salaismenoja ja pojat initioidaan yhtä aikaa tyttöjen kanssa (joskin heitä ohjataan eri tavalla myöhemmässä vaiheessa) ja vihkimys päättyy Korkeimman Olennon ilmentymiseen. Mitään virheitä ja muutoksia ei saa tulla tähän selkeään ja tarkoin suunniteltuun vihkimysmalliin, jossa ovat nämä neljä osaa: eristäytyminen, mystinen kuolema, uudelleensyntymä ja Korkeimman Olennon ilmestys. Initiaatio tapahtuu kaukana kotikylästä. Noviiit lähtevät äitiensä luota ja he joutuvat ankarien moraalisten ja fyysisten rajoitusten alaisiksi. He asuvat eristettyinä majoissa ja ylikuonnollinen olento surmaa heidät symbolisesti. Tässä roolissa toimii naamioitu ohjaaja. Toinen henki, suuri parantaja, herättää heidät henkiin. Sen jälkeen heille paljastetaan tiettyjä Korkeimman Olennon ilmentymismuotoja. Koko vihkimysaika kestää neljästä kuuteen kuukauteen.

Muutoksia

Koska vihkimykseen liittyvät menot kuitenkin kehittyvät aikojen mittaana, riiteistä saattaa tulla yhä dramaattisempia. Kun on kyse initiaatiokuolemaan

liittyvästä pelkoa aiheuttavasta tilanteesta, sitä voidaan liioitella ylenpalttisesti. Siihen saatetaan liittää erilaisia koettelemuksia, rajuja tulikokeita ja vääristelyjä sekä kokeita, joiden väitetään olevan ylikuonnollisten olentojen eikä seremoniavirkailijoiden suorittamia. Vaikka initiaationäytelmän peruspiirteet saattavat säilyä muuttumattomina, niin se, miten eri osia painotetaan, saattaa muuttua. Joissakin rituaaleissa Korkein Olento alkaa saada yhä vähemmän huomiota ja pelottavista demoneista ja hyytävistä kokeista tulee rituaalin tärkein osa. Uudelleensyntymä ja ilmestys (näistä rituaalin osista on puhuttu jo aiemmin) joutuvat taka-alalle ja haalistuvat ja niiden tilalle nousee symbolinen (mystinen)

kuolema yhä tärkeämmäksi.

Tässä emme kuitenkaan lähde enempää selvittämään eri rituaalien yksityiskohtia, mutta käsittelemme yhtä rituaalia yksityiskohtaisemmin, jotta voisimme käsittää miten kertomamme periaatteet ilmentyvät rituaalidraamas- sa. Täten irtonaisten ja mielikuvituk- sellisten tilanteiden kaaos voidaan ymmärtää yhtenäisenä tapahtumana.

Yuin- heimo

Kaakkois-Australiassa elää yuinien hei- mo. Tarkoituksemme on tutustua hei- dän puberteettirituaaliinsa. Heimo rakentaa tarkoitusta varten pyhän tilan siihen liittyvine ympyränmuotoisine maa-alueineen. Sen sisäpuolella on pie- ni, pyhä alue. Näitä yhdistää polku, jonka varteen sijoitetaan pyhiä symbo- leja. Kansatieteilijä Mathews kuvaus vuodelta 1896 osoittaa kamilaroihei- mon käyttäneen samanlaisia kuvia. Suurin osa kuvista esitti Korkeinta Olen- toa, Baiamaita. Lisäksi oli kaksi kuvaa myyttisistä esi-isistä sekä kahtatoista ihmishahmoa esittävä ryhmä. Meidän Raamattumme Luoja, Adam ja Eeva sekä kaksitoista Israelin heimoa voi- daan kuvata samalla tavalla.

Noviisien ei sallita katsella näitä symbolisia kuvia, jotka myös poltetaan jokaisen vihkimyksen loputtua. Vasta seuraavassa, hieman vanhemmille nuorille järjestettävässä vihkimyksessä, he saavat tutustua näihin. Tästä voimme päätellä, että uskonnollista opetusta ei

anneta pelkästään vihkimyksen yhtey- dessä, vaan itse asiassa se alkaa siitä. Mainitsemistamme pyhistä paikoista toinen edustaa maallista maailmaa ja toinen näkymätöntä kosmosta ja niitä yhdistävä polku tarkoittaa sitä tietoi- suudenlaajentumista, joka noviisiin tu- lee läpikäydä päästäkseen maailmalli- sesta kosmiseen maailmaan. Tämän matkan aikana noviisi saa kokea erilai- sia ilmentymisiä, joiden sisältö paljas- tuu kuvien kautta. Häntä kuljetetaan vastakkaiseen suuntaan, luomiseen. Sitten hän nousee kosmiselle vuorelle ja lopulta hän saavuttaa Korkeimman Olennon.

Yuin- seremonia alkaa siten, että en- sin sytytetään suuri nuotio. Ohjaaja kantaa oppilaat hartioillaan sen luok- se. Heitä ”paistetaan” symbolisesti kymmenkunta minuuttia ja sen aikana miehet soittavat ja heiluttavat musiik- ki-instrumenttejaan. Noviisien äidit peitetään kokonaan oksilla ja risuilla. Sen jälkeen oppilaiden tulee juosta pyhälle paikalle ja paneutua maahan kasvot maata kohden ja heidät peitel- lään opossuinnahoilla (pussikettu) ja matoilla. Tähän loppuu vihkimyksen ensimmäinen osa. Se koostuu äidistä eroamisesta, tulikoikeesta ja pyhällä paikalla tapahtuvasta symbolisesta kuolemasta. Nyt vihittävät ovat jättä- neet maailman ja äidin suojelevan sy- lin.

Seuraavassa vaiheessa vihittävät nousevat seisomaan ja miehet heilutta- vat suhisevia ja vinkuvia soittimiaan

ja viittovat kohotetuin käsin taivaassa olevaa Korkeinta Olentoa kohti. Koko ryhmä lähtee sen jälkeen vuoria kohti. Tämä tarkoittaa symbolista matkaa pollulla, joka yhdistää nämä kaksi ympyränmuotoista pyhän maan aluetta.

Koko matkan ajan poppamiehet vuodattavat maagista vaikutustaan ja voimaa noviiseihin. Metsään on valmisteltu myös alue, jonne alas painunein katsein kulkevat noviisit viedään. Kun he saavat taas katsella ympärilleen, he näkevät naamioituneita hahmoja ja suuren, puuhun veistetyyn Korkeimman Olennon kuvan. Tämän jälkeen heidän silmänsä peitetään ja heimon arvossapidetyin poppamies lyö heiltä jokaiselta etuhampaan pois (mystisen kuoleman uudistamisen merkinä). Sen jälkeen heidät johdetaan suuren veistoksen luo ja heille paljastetaan suuri salaisuus. Salaisuuteen kuuluu mm seuraavaa: Korkein Olento on taivaassa, josta käsin hän valvoo ihmisten toimia; Korkein Olento ottaa heidät huomaansa ruumiillisen kuoleman jälkeen; poppamiehet saavat Olennotta voimansa.

Tämän jälkeen seuraa näytöksiä ja rituaalisia tansseja. Nämä ovat osa opetusta ja ilmentymistä. Loppupantomimi esittää symbolista kuolemaa ja jälensyntymistä. Poppamiehet laskeutuvat hautaan ja nousevat sieltä yhtäkkiä ylös suu täynnä maagisia välineitä, jotka he ovat saaneet Korkeimmalta Olennotta. Tämän jälkeen on vuorossa rituaalipuhdistus. Intioitavien ihoa leikellään ja siihen hierotaan punaakra-

väriä. Tämän jälkeen koko seurue palaa kylään. Kylässä odottaville naisille on maalattu valkoisia viivoja kasvoihin surun merkiksi, koska vihittävien oletetaan kuolleen. Pojat lähtevät tämän jälkeen kuudeksi - seitsemäksi kuukaudeksi viidakkoon ja heidän tulee elää ruokaa ja muuta elämää koskevien rajoitusten alaisina. Myös tänä viidakkokaikana heille annetaan opetusta.

Yuin-rituaali on ainutlaatuinen siten, että siinä on mukana vaikea fyysinen koe ja että samanaikaisesti Korkein Olento on rituaalin tärkeimmässä roolissa. Joissakin muissa seremonioissa initioitava kiipeää puuhun. Ylöspäin nousun riitti kuvaa kosmisen yhteyden etsintää ja tämän avulla etsijä saavuttaa taivaan. Tämä sama riitti on käytössä useimmissa Australian mantereen initiaatioissa. Erilaisia soittimia on käytössä vihkimysten aikana (rumpuja, huiluja ja muita instrumentteja, joita heilutettaessa syntyy vinkuvaa, suhisevaa tai valittavaa ääntä). Joissakin osissa Australiaa käytetään myös ympärileikkausta vihkimyksessä. Tähän liittyen soitetaan erityistä instrumenttia, jonka ääni, väri ja muoto viittaavat ylikuonnollisen olennon läsnäoloon ja hän oikeastaan johtaa ja suorittaa ympärileikkauksen. Ympärileikkaus tarkoittaa symbolista kuolemaa. Tästä on tietoa Afrikasta. Siellä verbillä ”tappaa” on ympärileikkauksen merkitys.

Jos initiaatioon ei liity ympärileikkausta, vihkimyksen keskeisenä symbolina ainakin näytetään pitkää, suk-

kulanmuotoista, osittain onttoa esinettä, jota pidetään Jumalan instrumenttina tai ainakin Jumalan äänenä. Kalifornian intiaaneilla ja iturypygmeillä on vielä tätä ikivanhaa tietoa. Nämä molemmat kuuluvat maailman vanhimpiin tunnettuihin kulttuureihin.

On lisäksi viitteitä siitä, että inkiisit (kirurginen termi leikkaamiselle, viilloille, pinta- tai syville haavoille), joita lisäksi Australiassa käytetään, saataisivat viitata myöskin biseksuaalisuuteen. Tämä tarkoittaa, että miespuolinen noviisi tällöin identifioi itsessään olevan naishahmon. Tämän ajatellaan kuvaavan jumalallista täydellisyyttä ja jumalallisten ominaisuuksien läsnäoloa vihittävässä. Useissa muissa kulttuureissa, monin paikoin Afrikkaa ja Tahitilla, noviisi voi pukea ylleen naisen vaatteet.

Leikkaamisilla ja viiltelyillä on myöskin muita merkityksiä. Niihin liittyy myöskin veren mystiikkaa, jota emme käsittele tässä. Joissakin australialaisissa seremonioissa, mutta myöskin joissain osissa Afrikkaa ja Uutta Guineaa, jokin hirviö, krokotiili tai käärme voi nielaista noviisin ja myöhemmin oksentaa hänet pois. Hirviön mahalaukku, koju, luola tai metsän pimeys, jonne vihittävä menee - kaikki nämä edustavat Äiti Maan syliä, johon noviisi kätkeytyy siksi ajaksi, kunnes hän syntyy uudelleen. Tämä piirre kuuluu mystiseen kuolemaan.

Pohjois-Amerikasta tavataan puberteettiriittejä, joihin liittyy henkilökoh-

taista etsimistä ja henkilökohtaisia kokemuksia. Eri-ikäiset pojat, kymmenestä kuuteentoista vuotiaisiin, kokoontuvat ryhmissä metsiin etsimään henkistä ohjausta. He puhdistautuvat, paastoaavat, hakeutuvat erilaisiin kokeisiin, meditoivat ja rukoilevat, kunnes saavuttavat toivomansa kokemuksen. He eivät saa mitään ohjausta. Tytöt käyvät läpi samantyyppisiä rituaaleja ensimmäisten kuukautisten aikaan, mutta heidän ei välttämättä tarvitse kokea henkistä ohjausta. Vaikka tämänkaltaisen initiaatiomuoto eroakin aiemmin kerrotuista, niissä on kuitenkin samat teemat kuin muissa; eristäytyminen, mystinen kuolema, ylösnouseminen ja ilmentymiset.

Salaisia seuroja

Symbolinen paluu äidin helmaan ja yksilöllinen mystinen kokemus, vaikkakin ne ovat jo puberteettiriiteissä, tunnetaan myöskin salaisten yhteisöjen vihkimyksistä. Käsittelemme näitä seuraavaksi. Aloitamme Australian kunapipi-kultista, jota tavataan Arnhemian alueella ja joillakin pohjoisen territorian seuduilla. Kunapipi on salainen seura, johon vain puberteettirituaalin läpikäyneet miehet saavat ottaa osaa. Jäsenyydellään ja yhteisöltään saamiensa opastuksen avulla he syventävät uskonnollista kokemustaan ja tietoaan.

Rituaali noudattaa initiaation päälinjoja, mutta siihen liittyy myöskin Suuren Äidin mukaanotto. Noviisit siir-

tyvät pyöreään tilaan, joka symboloi Suuren Äidin syliä. Kun he astuvat ulos tästä tilasta vihkimyksen lopussa, ”heidän henkensä uudistuu”.

Silmiipistävin piirre Kunapipi - riitissä on se, että rituaalinen kuolema ja ylönousemus on korvattu paluulla lapsuuteen eli Suuren Äidin syliin ja sen jälkeisellä syntymällä. Molemmissa on kuitenkin kuolemasymboliikkaa maallisessa mielessä. Äidin syliin palaaminen on laajalti käytössä vihkimysseremonioissa ja ilmaistaan siten, että kandidaatti vetäytyy vihkimyskojuun, luolaan, hirviön tai jonkin eläimen vatsaan tai symboliseen saviruokkuun.

Salaisten seurojen vihkimysriittejä on kehitetty pidemmälle kuin puberteettiriittejä, ja siksi niissä käytetään myös syvempää symboliikkaa. Kun puberteettiriitit etupäässä painottavat kuolemaa maailmallisessa mielessä ja syntymää korkeampaan olotilaan, salaisten seurojen riittien vihkimysten symboliikka vaikuttaa selkeämmältä ja avoimemmalta. Äidin helmaan paluulla tarkoitetaan, että ihminen antaa pois fyysisen puolensa ja älynsä. Hän toisin sanoen luopuu kaikista materiaalisista omaisuuksistaan ja apuvälineistään, joita on hankkinut lapsuudessaan ja aikuisena ollessaan, voidakseen nyt puhtaasti fyysisessä mielessä elää tyydyttävällä tavalla. Vihkimyksessä vihittävä vapautuu ulkoisesta kuorestaan ja palaa elämän syliin, jota varhaislapsuuden vaihe edustaa ja tästä lähtien hän kehittää korkeampaa luontoaan.

Kaksi mallia

”Äidin syliin palaamisen” symboliikkaan sisältää kahdenlaista vihkimysmallia. Toinen on yksinkertainen riitti, jossa kandidaatti vaaratta palaa sikiöaikaiseen tilaan. Tässä rituaalissa painotetaan valaistuneen syntymän mysteeriä. Toinen muoto on dramaattinen, jossa äidin syliin palaaminen sisältää kuolemanvaaran. Kandidaatti voidaan raadella, jokin voi niellä hänet tai jostain muuta pelättävää voi tapahtua. Noviisi ei kuitenkaan kuole fyysisessä mielessä, eikä hän myöskään taannu mihinkään aiempaan vaiheeseensa. Tärkeintä tässä on kamppailu. Hirviö voitetaan, jonka jälkeen vihittävä palaa voittajana ja saavuttaa uudenlaisen olomuodon. Taistelu symboloi oman ”alempaan minään” kanssa käytävää kamppailua.

Yksinkertainen riittimalli näkyy kauniisti brahmanhindulaisissa vihkimyksissä, buddhalaisessa ajattelussa ja muuallakin, kuten monin paikoin Afrikassa. Antiikkisen Intian Veda-kirjoituksissa on Upanayana-seremonia, jossa opettaja vihkii oppilaan laittamalla kätensä oppilaan olkapäälle. Noviisista tulee syntymätön lapsi, joka viettää kolme yötä opettajansa sylissä ja uudestisyntyy kolmantena päivänä brahmana. Tämä hengellinen syntymä, uudelleensyntymä kuolemattomuuteen, on laajalle levinnyt käsite Intiassa ja sitä esiintyy myöskin buddhalaisuudessa. Tässä hengellistä syntymää verrataan kananpoikaan, joka rikkoo munan-

kuoren.

Joissakin hinduriiteissä oppilas laitetaan kultaiseen lehmänmuotoiseen astiaan tai saviruokkuun, joka symboloi lehmän kohtua, ja näistä molemmista hän syntyy uudestisyntyneenä lapsena. Hän on kultainen alkio – kulta symboloi tässä kuolemattomuutta ja täydellisyyttä.

Modernissa taolaisuudessa on myöskin initiaatioteema alkioitasolle palaaamisesta. Täällä on lisäksi sikiöhengitystekniikka, jossa suljetussa tilassa tapahtuva hengitys on sitä, mitä sen kuvittelee olevan. Suhteellisen modernin taolaisen tekstin mukaan sanotaan: ”Niin Buddha suuressa armossaan ilmensi tulen todellisen luonnon ja opetti ihmisiä palaamaan takaisin äidinsyliin, jotta he löytäisivät todellisen luontonsa ja heidän elämänsä eheytyisi”.

Samana aiheena löydämme länsimaiden alkemistien piiristä. Paracelsuksen mukaan: ”Joka haluaa saavuttaa Jumalan valtakunnan, hänen tulee ruumiillisesti astua äitiinsä ja kuolla”. Monia muita esimerkkejä on juuri tästä asiasta.

Dramaattisia vihkimyksiä on monenlaisia ja niitä on myöskin monien korkealle kehittyneiden yhteiskuntien symboliikassa. Omissa mytologisissa kertomuksissamme sankari lähtee vertauskuvalliselle matkalleen. Matka on täynnä vaaroja ja koettelemuksia, sankari saavuttaa vihkimyskokemuksen ja lopussa hän löytää Korkeamman Minänsä ja hänen alempi ja Korkeampi

Minänsä yhtyvät. Tätä yhdistymistä voivat symboloida esimerkiksi avioliitto Sydämen Naisen kanssa, aarteiden löytäminen, kuolemattomuuden saavuttaminen tai Kuninkaan paluu. Tässä riitti äidin helmaan palaamisesta on täysin muuttunut ja huomaamaton. Riitin painotus on kamppailussa hirviön kanssa ja voitto – voitto saa palkkionsa korkeamman olemassaolon muodossa.

Tässä ohessa haluaisin puhua myös Symplegadeihin liittyvästä symboliikasta. Nämä ovat Mustan Meren salmessa olevat kaksi äkkijyrkkää, liikkuvaa kalliota, jotka jatkuvasti iskevät yhteen musertaen kaiken niiden väliin joutuvan. Näiden lomitse Jasonin (kreikkalainen tarusankari) ja argonauttien oli purjehdettava laivallaan Argolla. Symplegadit edustavat käytävää toiseen maailmaan ja niillä on kolminkertainen merkitys. Ne ovat kynnyksen vartijoita, ne edustavat kynnyksen kauhua ja sitä vaaraa, kun joutuu jättämään tutut maalliset olosuhteensa. Kun väylän läpi on päästy, se sulkeutuu, ja tämä sulkeutuminen edustaa vastakohtien sulautumista. Kun ihminen haluaa siirtyä tästä maailmasta toiseen, hänen on kuljettava rajaton ja ajaton matka, joka tilapäisesti jakaa kaksi läheistä, mutta toisilleen vastakkaista voimaa. Itse ylityskohdassa sankari saavuttaa nämä molemmat voimat, jolloin ne lakkaavat olemasta vastakohtia. Juuri tänä silmänräpäyksenä sankari tajuaa olevansa toisessa maailmassa.

Juuri tämän vaikean ylityskohdan

symboliikka on yleismaailmallinen. Sen me tapaamme hindulaisuudessa kahtena alituudessa liikkeessä toisiinsa nähden olevana kalliona, kahtena toisiinsa törmäävänä jäävuorena, Pohjois-Amerikan intiaanien mytologisina ovina, joka on tehty kotkannokan kahdesta puoliskosta, Etelä- Amerikan intiaanien jaguaarinleuoista tehtynä taivaan porttina ja toisen Keski- Amerikan intiaanien mytologian hirviön leuoista tehtynä ovina.

Upanisadeissa selitetään, ettei tämä ovi toiseen maailmaan ole vain jotain tilassa, niin kuin on tila kallioiden välissä, vaan se on jotain myös ajassa, jotain, jonka täytyy tapahtua tiettyinä aikoina. Portti Taivaallisen Valon Valtakuntaan avautuu ei vain siellä, missä taivas ja meri yhtyvät (tilassa) vaan myöskin siellä, missä vuodet sulavat yhteen (ajan ulottuvuus). Toisessa maailmassa ei ole aikaan eikä tilaulottuvuutta ja kaikki vastakohtat on yhtyneet.

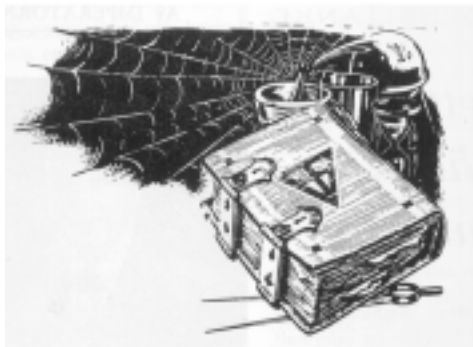
Äidinsylysymboliikkaa selkeimmin edustavan dramaattisen mallin piiriin kuuluu taruja, joissa merihirviö nielaisee sankarin ja joissa hänen täytyy päästä tämän vatsasta ulos. Tätä samaa symboliikkaa edustavat shamaanitarut, joissa shamaanin oletetaan transsissa joutuvan jättiläiskalan tai valaan vatsaan sekä kertomukset kiipeämisestä vaaralliseen luolaan tai kuiluun, joka edustaa äiti maan syliä.

Dramaattiselle mallille on tunnusomaista se, että sankari vapaaehtoisesti

ja tietoisesti lähtee tielleen tai vaaralliselle matkalleen, kuten olemme kuvanneet, kuitenkin kuolematta tai palaa äidin helmaan kuvaannollisessa mielessä.

Sankarivihkimykset

Kolmanteen ryhmään kuuluvat sankarivihkimykset liittyvät toisinaan ikivanhoihin sotilaallisiin perinteisiin. Näitä ovat mm. antiikin germaanisen kulttuurin miestenliittojen sotasankarit, Skandinavian sotasankarit ja vanhan irlantilaisen mytologian mukaiset Cuchulainn-vihkimykset. Näihin vihkimyksiin liittyy ”maagisen virittäytymisen”-periaate. Tämä tarkoittaa pyhää vihaa – ja niiden päämäärä on selvästikin muu, kuin halu saavuttaa yhteys Korkeampaan Minuuteen, kuten edellä olemme kuvanneet. Kuitenkin näissäkin on nähtävissä aidon vihkimyksen neljä periaatetta.

Reinkarnaatio- totta vai tarua?

Ralph M. Lewis, F.R.C.
The Rosicrucian Digest,
1979, January

Miljoonat ihmiset kautta maailman uskovat nykyään uudelleensynty-miseen eli reinkarnaatioon. Tämä käsi-te eri muodoissaan on ehkäpä eräs kaikkein levinneimmistä uskonnolli-sista opeista. Ajatus uudelleensynty-misestä on ainakin yhtä vanhaa kuin usko kuolemattomuuteen. Jotkut us-konnolliset suuntauokset eivät hyväk-sy reinkarnaatiota syystä, ettei se sovi heidän uskonnollisiin oppeihinsa ja joissakin uskonnoissa teologit kiel-tävät opin.

Kuitenkin reinkarnaatioon liittyvä oppi ja sen väitteet ovat yhtä uskot-tavia kuin muutkin opit elämänjälkei-sestä elämästä. Monet uskonnot on perustettu uskolle ja persoonalliselle kokemukselle. Ne eivät kuulu kokeel-lisen tieteen pariin, sillä tieteessä kaik-kien ilmiöiden tulee olla toistettavia ja ne pitää voida näyttää toteen. Tästä johtuen kaksi uskolle perustuvaa käsi-tystä ovat samanarvoisia, koska ne ote-taan vastaan uskoen, ei tieteellisen ob-jektiivisuuden pohjalta.

Elämän jatkuminen kuoleman jäl-keen on kiehtonut ihmisen mielikuvit-tusta varhaisista ajoista lähtien. Se on ollut elämään liittynyt tärkein mystee-

Ralph M. Lewis,

ri. Vaistomainen halu elää on aiheutta-nut sekä kuoleman pelkoa että toivoa kuolemattomuudesta.

Varhainen käsitys ihmisen kaksinaisuudesta – ilman ja hengityksen liittäminen näkymättömään henkeen – antaa aihetta olettaa, että ihminen jatkaa elämäänsä näkyvän ruumiin tuhoutu-misen jälkeen. Mutta missä ja miten tämä ihmisen näkymätön ruumis eläisi kuoleman jälkeen, tämä näkymätön keho, eloa - antava voima, joka liittyy

hengitykseen ja lähtee kuolemassa.

Kuitenkaan ei pidetä mahdollisena, että tämä osa häviäisi tai tuhoutuisi. Primitiivisestä mielestä tuntui aivan selvältä ajatella, että tämä näkymätön osa ottaisi siivet kuten lintu ja lentäisi toiseen ulottuvuuteen pilvien tuolle puolen. Tai ehkäpä se voi mennä vaikka alaisiin maailmoinhin maan sisään, kuten aurinko näytti laskevan päivän illalla länteen. Tosiasiassa sielu kuviteltiin muinaisina aikoina linnuksi. Näin oli egyptiläisten BA:n kohdalla.

Paratiisi

Mitä ja millaista tämä toinen elämä oli kuoleman jälkeen? Kuolemanjälkeisen elämän kuvaukset vaihtelevat kulttuurista toiseen. Jotkut uskoivat elämän olevan paratiisimaista, kuten joissakin uskonnoissa vieläkin opetetaan. Ihmisen pääsy tähän paratiisiin johtui tietenkin siitä, oliko hän saanut tietyn moraalikoodin maan päällä, sillä näiden uskontojen mukaan sielua arvioitiin tekojensa mukaan.

Paratiisi oli tavallisesti maan kaltainen paikka, mutta siellä koettiin uskottomia nautintoja ja se oli maata paljon kauniimpi ja ihanampi. Paratiisiin elämää koskivat tietyt moraaliset säädökset, jotka olivat yhdenmukaiset kyseessä olevan uskontokunnan kanssa. Raskasta ja vaivalloista työtä siellä ei ollut, ei myöskään kärsimystä. Ja päinvastoin, jos sielu oli tuomittu syylliseksi kärsimyksiin, se joutui alueelle,

jossa kaikki mahdolliset ihmismielessä kuvitellut kärsimykset tulivat sen osaksi.

Koraanin mukaan uskovaiselle muslimille oli luvattu pääsy Paratiisiin, jossa hän sai silkkisen viitan ja häntä ympäröivät kauniit neidot, joiden silmät olivat kuin kätketyt helmet. Vaikka muslimi ei saanut nauttia alkoholijuomia maanpäällisessä elämässään, elämänjälkeisessä maailmassa hän voi juoda viiniä, joka ei noussut päähän eikä aiheuttanut päänsärkyä.

Tämän elämänjatkumisen teeman myötä syntyi uskoa uudelleensyntymiseen eri puolilla maapalloa. Antropologit (ihmissuvun tutkijat), etnologit (kansatieteilijät) ja filosofit ovat pohtineet, miten nämä uskomukset syntyivät eri primitiivisten kansojen piirissä. Kasvien maailmassa on havaittavissa selvästi uudelleenelpymisen, uudelleensyntymisen eli reinkarnaation piirteitä. Jotkut lajit näyttävät syntyvän ja kuolevan elpyäkseen uudestaan eloon jonkin ajan päästä.

Pohjoisen pallonpuoliskon kevätaika on aikaa, jolloin kasvimaailma elpyy eloon jäätyneen ja kuolemankaltaisen talvisen luonnon jälkeen. Ehkäpä ihminenkin syntyy kuolevien joukkoon jossakin uudessa muodossa. Ainakin kasvien maailma näyttäisi viittaavan siihen suuntaan.

Psykologisesta näkökulmasta katsottuna toive elää uudestaan perheen ja ystävien parissa jatkaen tuttua elämää, josta on nauttinut, on varmaankin

vedonnut ainakin yhtä paljon kuin lupaus toisenlaisesta aiemmin kokemattomasta maailmasta. Nopea vilkaisu historiaan osoittaa, että uudelleensyntyminen maan päälle on vuosisatojen aikana ollut miljoonien ihmisten hyväksymä ajatus.

Nykyään sanat reinkarnaatio, transmigraatio ja metamorfoosi sekoittuvat helposti keskenään. Näiden sanojen merkitys eroaa toisistaan kuitenkin selvästi. Transmigraatio tarkoittaa, että kuoleman jälkeen sielu voi palata kasviin, lintuun, matelijaan tai härkään, siis johonkin elävään olentoon.

Siellä missä transmigraatio on ollut uskonnollinen opinsuuntaus, siihen on liittynyt joitakin yliluonnollisia lakeja. Tällöin hahmo, johon sielu palaa, on seurausta tämän sielun persoonallisesta kehityksestä. Sielulle määräytyvät tulevat kokemukset ja kärsimykset riippuvat siitä, mihin hahmoon sielu sijoittuu. Tavallisesti transmigraatioppiin liittyy jossain määrin ajatus taantumisesta.

Alkukantaiset ihmiset tuntevat tarkkaan luonnon ja sen eläimet, koska heidän elämänsä on riippuvaista niistä. Heidän käsityksensä mukaan eläimille luonteenomainen käyttäytyminen ja ihmisten käyttäytyminen muistuttavat toisiansa. Alkukantaisen mielen mukaan tässä oli kyseessä ihmispersoonallisuuden samanlaisuutta koskeva laki tai side suhteessa eläimiin. Johdonmukaisesti tästä seurasi, että oli helppoa mieltää tietyt eläimet tietynlaisten ihmisten kuolemanjälkeiseksi olomuodoksi.

Egyptiläisillä oli kolme ihmisen kuolemanjälkeistä elämää koskevaa uskomusta. Ensimmäinen oli mystinen liitto Jumalan kanssa, toinen transmigraatio eläimen muotoon ja kolmanneksi, metamorfoosi (muuttuminen) eli sielun tahdonalainen muuttuminen toiseen muotoon. Mystinen liitto Jumalan kanssa tarkoitti, että sielu sulautui Jumalaan. Sielusta tuli yhtä jumalallisen olemuksen kanssa.

Tämä ajatus ilmentää korkeimman tason muinaista mystistä panteismia (kaikkijumalaisuus). Samaa opetusta on edelleenkin monissa nykyajan esoteerisissa opeissa. Kuuluisasta Kuolleiden Kirjasta, joka on kokoelma uskonnollisia liturgeja ja kuolemanjälkeisen elämän kuvauksia, voimme lukea seuraavaa: ”Olen Ra (jumala) tai ”Olen Thoth.” Uskottiin, että kun sielu sulautuu jumaluuteen, tapahtuu täydellinen apoteoosi (jumalaksi korottaminen) ja sieluun virtasi samaa jumalaista voimaa, kuin mitä Jumalassa on.

Muita egyptiläisiä uskonnollisia ajatuksia

Jotkut egyptologit ovat pohtineet, missä määrin egyptiläiset uskoivat transmigraatioon eli sielun eläimeen siirtymiseen. Joissakin haudoissa on todisteita transmigraatiosta. Hautamaalauksissa egyptiläiset ajavat sikoja jumalten eteen tuomittavaksi, ikään kuin nämä eläimet olisivat järveviä

olentoja.

Toisaalta on löydetty todisteita myöskin metamorphosista- uskosta, että ihminen voi ottaa toisen elämänmuodon. Ajateltiin, että elottomat olennot, kuten krokotiilin vahasta tehty malli voisi muuttua eläväksi.

Kuolleiden Kirjassa on useita maagisia toimenpiteitä käsitteleviä lukuja, joissa kuolleelle sielulle pyritään antamaan se muoto, minkä hän haluaa – kuten haukka, jumala, kukka, käärme – ”Olen pääskynen, olen pääskynen. Olen skorpionilintu (tai valkoinen lintu), Ran tytär.”

Koska Egyptin sivilisaatio kesti tuhansia vuosia, siinä oli sekä nousu- että laskuaikoja. Näin pitkän ajan kuluessa saattoi samanaikaisesti esiintyä hyvinkin alkukantaisia ja toisaalta myöskin pitkälle kehittyneitä uskonnollisia käsityksiä. Joisakin maissa samalla tavoin myös nykyään voi monijumalaisuuteen liittyviä uskomuksia ja animismia olla yhtä aikaa valaistuneiden mystisten ja filosofisten oppien kanssa.

Teoreettisesti buddhalaisuus ei opeta sielun inkarnaatio-oppia sen enempiä kuin ihmissielun olemassaolokaan. Sen sijaan se puhuu ”olemassaolon virrasta.” Buddhalaisuus puhuu uudelleensyntymisen kiertokulusta. Tämä pyörän pyöriminen eli jälleensyntymä on riippuvainen ihmisen maan-

päällisistä teoista. Jälleensyntyminen, buddhristisen tarkan tulkinnan mukaan, on palaamisen muodossa tapahtuva rangaistus siitä, ettei ole saavuttanut tiettyä valaistumisen tasoa ja moraalisia arvoja.

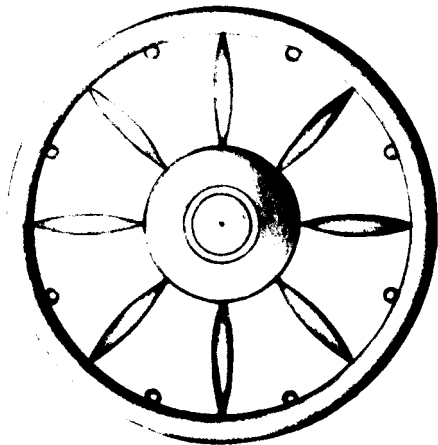
Jälleensyntymä on karman tuoma palkka. Se on seuraus tietyistä inhimillisistä teoista. Siksi buddhalaisuus oikeastaan vahvistaa jälleensyntymisen. Tosiasiassa buddhalaisessa kirjallisuudessa on mainintoja, joissa kerrotaan joidenkin ihmisten muistavan entisiä elämiään. Buddhan mukaan, näin kerrotaan, näiden muistaminen on eräs buddhalaisen pyhyiden yliluonnollisia ilmentymisiä.

Muinaiset keltit uskoivat reinkarnaatioon, ei transmigraatioon sanan todellisessa merkityksessä. Sielu odotti kuoleman jälkeen uudelleensyntymistään. Se jatkoi elämäänsä kuoleman jälkeen mutta eri tavalla kuin maan päällä ollessaan. Tämän odotus- ja puhdistusajan jälkeen sielu sai uuden kehon ja syntyi. Druidit uskoivat tähän jälleensyntymiseen niin vahvasti, että heidän hautajaisriittänsä mukaan heidän tuli polttaa ja haudata kuolleensa niiden esineiden kera, joita heidän oli määrä käyttää uudessa elämässään.

Eräs juutalainen esoteerinen mystiikan suunta uskoo vakaasti uudelleensyntymiseen. Näiden uskomusten ajatellaan olevan lainaa varhaisista egyptiläisistä ja intialaisista kirjoituksista. Tämä mystisismi perustuu seuraaville päätelmille: ”Jumala on kaiken luoja.

Sen tähden sielu on Hänen luomansa. Mutta jatkaako Jumala luomista? Luoko hän uusia sieluja sitä mukaa kuin ihmisiä syntyy?”

Tämä usko perustuu käsitykselle, että Jumala ei luo uusia sieluja. Hän lopetti luomisen kuudentena päivänä. Kuolleen sielu, oletetaan, oltuaan jonkin aikaa paratiisissa, palaa tänne alempaan maailmaan. Kuitenkin ajatellaan, että voisi olla olemassa myöskin varasto syntymättömiä sieluja. Jumala loi alkuun enemmän sieluja kuin oli ihmisiä. Tämä kuoleman jälkeinen paratiisi on eräänlainen maailma, joka on syntynyt jumalallisen kunnian ilmentymisenä. Siellä syntymättömät sielut ovat. On sanottu myöskin, että ”Mooses, noustessaan taivaisiin, näkee suuria ja hurskaita sieluja ja niitä sieluja, jotka elivät maan päällä... ja heitä, joiden on määrä elää maan päällä tulevaisuudessa.”

Kreikkalaisia ajatuksia

Herodotus, kuuluisa kreikkalainen historioitsija kertoo, että kreikkalaiset (kuten Pythagoras) omaksui idean jälleensyntymisestä ja transmigraatiosta egyptiläisiltä. Kreikkalaisen orfisen koulukunnan mukaan sielu on sidottu ruumiiseen aivan kuin vankilaan. Sielu syntyy yhä uudestaan ruumiiseen niin kauan kuin se tulee täydelliseksi hyveissään. Platon Dialogeissaan viittaa tähän ajatukseen.

Persephone, joka oli Demeterin tytär, lähetti sieluja takaisin maan päälle Manalan valtakunnasta yhdeksäntenä vuonna, jolloin niistä oli tullut puhtaita. Kolmen maallisen inkarnaation jälkeen sielut jatkoivat kuolematonta olemassaoloaan ”onnen saarella.” Erään puhtaan sielun kerrotaan huomauttaneen: ” Olen poistunut surun ja itkun pyörästä; olen rientänyt kaipaamaani piiriin.” Pyörä viittaa tässä mystiseen onnen pyörään. Sen pyöräminen symboloi jälleensyntymien sykliä ja sen pysähtyminen inkarnaatioiden päättymistä.

Heraclides Ponticus kertoo, että Pythagoras muisti aiempia elämiään. Kerrotaan, että hän huomasi tämän käydessään Argolian Heraeumissa. Siellä Pythagoras tunnisti Euphorbuksen kilven omakseen nähtyään siinä olevan kirjoituksen. Pythagoras itse oli ollut juuri tämä Euphorbus, joka oli saanut surmansa taistelussa Troian muurien edessä.

Muinaisten kirjoitusten mukaan Pythagoras uskoi myöskin transmigraati-

oon. Kerran hän sääli piestyä koiraa sanoen: ”Älä lyö sitä enää, sillä siinä on veljeni sielu. Tunsin hänet, kun kuulin koiran äänen.” Pythagoras selitti myöskin, että eläimillä on sielu, mutta koska niiden järki ei ole kehittynyt, sielun toiminta on estynyt.

Platonin mukaan ne ihmiset, jotka eivät pysty vapautumaan materiaalisista asioista, eivät voi nousta puhtaaseen olotilaan. Heidä vetää Manala, missä he elävät aaveina. Myöhemmin heidän sielunsa vangitaan materiaan. Hyvin aistilliset sielut muutetaan alemmiksi eläimiksi, kuten susiksi tai sakaaleiksi. Filosofisesti osattomista, mutta kuitenkin rehellisistä sieluista tulee mehiläisiä tai jopa ihmisiä seuraavassa elämässä. Vain filosofisesti tai jaloon ajatteluun suuntautuneet – näitä ihmisessä pidettiin jumalallisina hyveinä – vapautuivat jälleensyntymistä.

Puhdasoppiset kristityt tavallisesti kammoavat reinkarnaatioajatusta. He eivät joko tunne sitä taikka heillä on uskonnollisia ennakkoluuloja. He liitvät sen tahtomattaan usein transmigraatio-tai metamorphoosioppiin. Kuitenkin Raamatussa on useitakin viittauksia, joita ei voi ymmärtää muutoin kuin reinkarnaatioajatuksen pohjalta. Näitä ei kuitenkaan oteta esiin tässä. Kirjassaan *Mansions of the Soul* tri H. Spencer Lewis on käsitellyt niitä.

Monien ajattelevien ihmisten mielestä oppi reinkarnaatiosta on jumalallisen oikeuden mukaista. Heidän mukaansa jälleensyntymässä ihmisellä on mahdollisuus hyvittää aiempien elämien virheet

tai synnit. Inkarnaatio on myötätunnon laki, jonka avulla ihminen oppii paremmin kuin yhden lyhyen elämänsä aikana elämään harmoniassa jumalallisten ja kosmisten lakien kanssa. On väitetty myöskin, että jos henkiset totuudet ovat paljon laajempia ja elävämpiä kuin kuolevaisen ihmisen tieto, sieluille pitäisi antaa suurempi mahdollisuus oppimiseen, kuin mitä on mahdollista kuolevaiselle mielelle.

Tietenkään usko reinkarnaatioon ei voi heikentää moraalisen tajun kehittymisestä tai henkisten arvojen ymmärtämisestä eikä se myöskään vähennä ihmisen mystistä yhteyttä siihen, mitä hän pitää alkuperäisenä tai loputtomana syynä. Reinkarnaatio-oppia kohtaan on kohdistettu arvostelua siksi, ettei sitä voi todistaa oikeaksi eikä myöskään sitä, että sielu oleskelisi paratiisissa tai ikuisuuden taivaallisessa tilassa. On olemassa perinteisiä ja papillisia auktoriteetteja, joiden käsitykset sekä puoltavat että kieltävät erilaiset inhimilliset opit sielun kuolematomuudesta.

Ystävällisyys on tärkeämpää kuin oikeassa olominen

Frater Gradarius
Rosenkorset 1, 1999

Joudut monesti tilanteisiin, joissa pitää valita, haluatko olla oikeassa vai onko tärkeämpää olla ystävällinen. Voit jossakin tilaisuudessa sanoa muiden ihmisten olevan väärässä tai että heidän olisi pitänyt tehdä jotain toisin tai olla parempia ihmisinä. Sinulla on tilaisuuksia ”oikaista” ystäviäsi kahden kesken tai julkisesti kuulijoiden edessä. Oletko pannut merkille, että näissä tilanteissa tuotat surua sekä itsellesi että oikaisusi kohteelle.

Ei tarvitse olla psykoanalyttikko havaitakseen, että silloin kun meitä oikein haluttaa painaa muita, korjata virheitä ja käyttäytymistä, oma minämme luulee virheellisesti olevansa oikeassa silloin, kun joku toinen on tehnyt virheen ja voivansa paremmin, kun myös huomautamme siitä ympärillä oleville.

Itse asiassa, jos olet havainnoinut tunteitasi huomautuksesi jälkeen, koet voivasi huonommin kuin ennen huomautustasi. Sydämesi, myötätuntoisin osa sinusta, tietää, ettei kukaan voi hyvin muiden kustannuksella.

Onneksi myös vastakohta toimii. Kun sinun päämääränäsi on nostaa ja vahvistaa toisia, saada heidät voimaan paremmin ja jakaa heidän ilonsa, saat itsekin osan myönteisistä tunteista. Seuraavan kerran, kun tunnet halua oi-

kaista jotakuta, vastusta kiusaustasi huolimatta siitä, vaikka heidän tietonsa olisivatkin vääriä. Kysy sen sijaan: ”Mitä minä oikeastaan haluan saada tästä keskustelusta?” Mahdollisesti haluat saada aikaan vain miellyttävän keskustelutuokion, jonka jälkeen kaikki ovat tyytyväisiä. Joka kerta, kun vastustat haluasi olla oikeassa ja sen sijaan valitset ystävällisenä olemisen mahdollisuuden, tunnet rauhaa sisimmässäsi.

Vastikään puhuimme vaimoni kanssa erästä matkasta, joka oli tosi onnistunut. Puhuin tällöin ”omasta ideastani” ja selvästi otin itselleni kunnian näistä upeista kokemuksista. Tavanomaisella kärsivällisellä ja rakastettavalla tavallaan vaimoni antoi asian jäädä sikseen. Myöhemmin muistinkin, että matka olikin vaimoni idea, ei minun. Voi sentään! Kun myöhemmin otin asian puheeksi ja pyysin anteeksi, huomasi, että hän oli välittänyt enemmän minun kuin omasta tarpeestaan ottaa kunniaa itselleen. Hän sanoi, että oli mukava nähdä minut iloisena ja oli ihan yhdentekevää, kenen idea matka oli. (Nyt varmaan ymmärrätte, miksi häntä on niin helppoa rakastaa?)

Tätä asiaa ei pidä sekoittaa heikkouteen. Kyse ei myöskään ole siitä, etteikö voisi puolustaa niitä asioita, mihin us-

koo. En tarkoita, etteikö olisi hyvä olla oikeassa, mutta jos kiistellään siitä, kuka on oikeassa, niin siitä joutuu maksamaan. Oma sisäinen rauha kärsii. Jos haluaa sieluunsa rauhan, silloin pitää valita ystävällisyys mieluummin kuin oikeassa oleminen. Tämän voi aloittaa jo seuraavan tapaamansa ihmisen kohdalla.

Totuuden Tie

Teitä on monia,
mutta vain yksi johtaa toyuuteen;
Ja ne, jotka vaeltavat Totuuden Tiellä
Saavat kulkea tietään yksin.
Heitä ei tunneta,
Heidän päämääränsä muut eivät tiedosta,
sillä he kulkevat kaikessa hiljaisuudessa, askel askeleelta.
Loppuosa ihmiskunnasta
ei piittaa siitä mitä nämä heiltä toivovat;
Pitkä uni estää heitä seuraamasta Totuuden Tietä.

Abd al-Whaid (Sufi mystikko)

[Etusivu](#)

[Historiaa](#)

[Sivun tulevaisuus](#)

[AMORC](#)

[Meidän](#)

[tulevaisuus](#)

[tulevaisuus](#)

[tulevaisuus](#)

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?
Katso meidän kotisivujamme:
<http://www.amorc.fi>

Musiikki, terveys ja kosminen harmonia

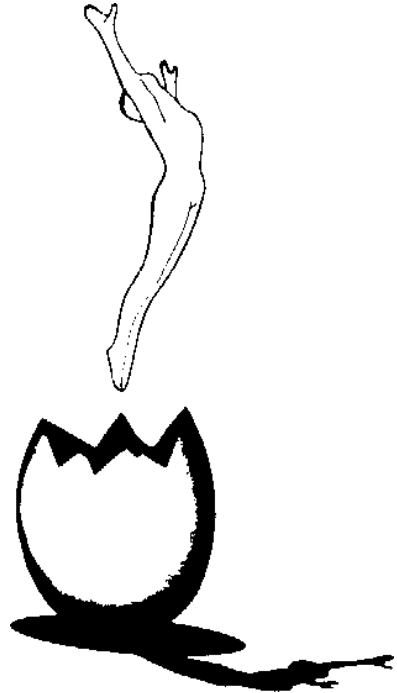
Tri H. Spencer Lewis, F.R.C.
Rosenkorset 1991, 2

Jo kauan on tiedetty, että musiikki vaikuttaa ihmisen kehoon, mutta vasta muutama sata vuotta musiikilla on tiedetty olevan vaikutusta myöskin ihmisen tunne-elämään. Tutkimusten mukaan ihmisen psyyke on herkkä musiikille, josta syystä sitä on jo muinaisissa kulttuureissa käytetty uskonnollisiin ja hengellisiin tarkoituksiin.

Musiikin psyykkisiä vaikutuksia tutkittaessa on seurattu samalla musiikin fyysisiä vaikutuksia ja tämä on avannut uusia mahdollisuuksia. Muinaisten mystikoiden tiedetään käyttäneen musiikkia pystyäkseen vaikuttamaan ihmiskehon fyysiseen puoleen, psyykeen ja tunnereaktioihin.

Musiikki ja ääni eroavat toisistaan siinä, että musiikkiin liittyy rytmi ja ääniin lukeutuvat kaikki ihmiskorvin tajuttavat äänet. Luonnossa ja universumissa on olemassa ääniä, joita ihmiselle ominainen äänitaajuus ei kata eli ihminen ei kuule niitä. Jotkut yksittäiset ihmiset, joilla on hyvin kehittynyt synnynäinen kuulo, saattavat kuitenkin tajuta osan näistä.

Jokaisella äänellä on oma paikkansa ääniasteikolla ja teoreettisesti voimme sanoa, että universumissa on olemassa ääniasteikko, jossa on useita satoja oktaaveja. Kuultavien äänien rajat

ovat hieman laajemmat kuin tavallisen pianoklaviatuurin asteikkoon sisältyvät äänet. Tämän klaviatuurin ala- tai yläpuolella olevia ääniä, joilla on korkeampi tai tätä matalampi ääniasteikko, ihmiskorva ei tunnista ääniksi.

Kaikki kuultavat äänet, kuten koneen rattaan viuhina, tuulen kohina puun latvassa, sateen ropina, hevoskavioiden kopse, lintujen viserrys, kosken kuuhunta, ihmisäänet ja rummutus kuuluvat universaaliseen klaviatuuriin. Musiikot ovat tienneet tämän jo kau-

an, ja siksi löydämme kaikista suurista musiikkiteoksista joko luonnon ääniä tai symbolisesti voimme kuvitella musiikin esittävän niitä, vaikka niitä ei jäljiteltäisikään.

Ihmisen tunteet, psyyken tila, keskushermosto ja sympaattinen hermosto ovat vahvasti sidoksissa kehon terveydentilaan. Tästä syystä hermoenergian tasapainottuminen johtaa ilman muuta terveydentilan kohentumiseen ja päinvastainen tila saa aikaan fyysistä epätasapainoa ja sairautta.

Ihmisessä on päähermokeskuksia eli ganglioita tasaisesti jakaantuneena eri puolille kehoa ja sen lisäksi on olemassa tiettyjä psyykkisiä eli tunnekeskuksia. Solar plexus on yksi näistä kahdestatoista tunteita säätelevistä keskuksista. Nämä ohjaavat niitä ihmisen tunne-reaktioita, jotka vaikuttavat hermojen ja fyysisten toimintojen välityksellä aiheuttaen kehoon hyvän tai pahan olon.

Asioihin perehtyneet muusikot ja tiedemiehet ovat päätelleet, että nämä kaksitoista tunnetiloihin vaikuttavaa psyykkistä keskusta ovat yhteydessä sympaattisen hermoston sekä keskushermoston hermokeskuksiin. Ne ovat yhteydessä keskenään samalla tavoin, kuin eri äänet musiikkiasteikossa ovat suhteessa keskenään.

Musiikki ja psyykkiset keskukset

Aiemmin mainitut kaksitoista psyykkistä keskusta ovat hyvin herkkiä mu-

siikkiasteikon eri äänille. Tässä suhteessa on eri ihmisten välillä eroja. Toisin sanoen solar plexus voi olla jollakin henkilöllä herkistynyt sävelelle C, mutta toisella vuorostaan sävelelle E. Sitä mukaa kun ihmiset kehittävät älyllisiä ja psyykkisiä taitojaan ja ominaisuuksiaan, sävelten värähtelyt nousevat. Sitä vastoin värähtelyt vuorostaan alentuvat ihmisen sairastuessa fyysisesti tai jos hän toimii vastoin kosmisia tai luonnonlakeja.

Psyykkinen keskus voi harmonisoi-
tua pianolla, viululla tai ihmisen äänellä tuotetun sävelen kanssa. Jos jonkun henkilön solar plexus on yhteydessä E-säveleeseen, tämä sävel voi stimuloida juuri sitä psyykkistä energiaa, joka vuorostaan on yhteydessä solar plexuksen hermoenergian kanssa. Tämänkaltaisen stimulaatio vaikuttaa siihen keskukseen tai hermostoon, joka on sen kanssa yhteydessä ja saa aikaan, että keskus työskentelee vapaammin ja tehokkaammin ja vahvistaa kaikkia niitä kehon osia, joihin solar plexus vaikuttaa.

Toisaalta solar plexus voi häiriintyä äänestä, joka ei ole E-äänien kanssa harmoniassa, erityisesti kvintistä (viisi askelta ylöspäin), tässä tapauksessa H-sävelestä. Hermoenergia voi joutua epäharmoniaan tämän äänen kanssa ja siitä aiheutuu, että solar plexus ei pysty työskentelemään tyydyttävästi. Seurauksena voi olla sairastuminen, kipua tai hermostuneisuutta. Tämä saattaa näkyä joissakin paikoin kehoa muutamien vuorokausien tai tuntien aikana.

Kuten aiemmin sanottiin, kaikki musiikki koostuu äänistä, joihin liittyy sekä rytmi että tahti. Jos paukutamme rumpua samalla tasaisella tahdilla, aivan kuten kello tikittää aikaa, ei synny musiikkia, mutta syntyy musiikin perustahtilaji.

Heti kun alamme vaihdella lyöntejä vaikkapa siten, että toinen lyönti on kova ja toinen hiljainen tai yksi on kova ja kaksi kevyttä, syntyy musiikin peruselementti, rytmi, josta muodostuvat mitä monimutkaisimmat ja vaihtelevim-

sen värähtelyyn. Yhtenäinen jatkuva ääni vaikuttaa juuri siihen keskuksen eniten, jonka värähtely on lähinnä keskuksen värähtelyä, mutta muuttelemalla sävelkorkeutta kaikki hermokeskukset joutuvat äänen värähtelyyn mukaan. Jos myöskin rytmi vaihtelee, tällöin vaikutetaan hermoenergian luonnolliseen sykkivään energiaan. Yhdessä nämä värähtelyt vaikuttavat joko harmonisesti tai epäharmonisesti eri hermokeskuksiin.

mat rytmit. Nämä ovat erityisen tunnusmerkillisiä vaikkapa itämaiselle tai afrikkalaiselle musiikille.

Vaihtelevat rytmit saavat aikaan erilaisia vaikutelmia, joilla on ratkaiseva merkitys kaikenlaiselle musiikille. Kun alamme vaihdella äänten sävelkorkeutta musiikissa, pääsemme musiikin toiseen peruspiirteeseen, melodiaan. Muuntelemalla äänen ja äänenkorkeuden aikaa, saamme aikaan äänen, rytmin ja melodian Kaikki musiikki koostuu näistä kolmesta elementistä.

Kun äänten sävelkorkeudet vaihtelevat, ne vaikuttavat eri tavoin eri hermokeskuksiin eli sen mukaan kuin sävelen värähtely on suhteessa keskuk-

Hyvää tekevä musiikki

Musiikin suuret mestarit osasivat sävel-tää teoksiaan siten, että musiikin sävelkulut ja äänet vaikuttavat ihmiskehon määrättyihin keskuksiin ja tällöin musiikilla on luovaa ja elähdyttävää vaikutusta. Marssimusiikin kuningas, Sousa, sävelsi musiikkia, jossa yhtyvät marssimusiikkia vahvistavat äänet ja tahdit. Tämä saa hermokeskukset viritäytymään ja luomaan samalla energiaa. Tämä vaikuttaa marssijoihin kiihdyttävästi. Unen puutteesta ja väsymyksestä huolimatta he pystyvät marssiin pitkiä matkoja. Toisenlainen musiikki voi vaikuttaa vastakkaisen suuntaan tai voi vaikuttaa tunteisiin, niin

että se saattaa meidät surulliseen, onnelliseen tai sisäänpäin kääntyneeseen tilaan.

Terapeuttisesti voidaan musiikin lajeja ja periaatteita käyttää parantavaan tarkoituksen. Hermostollisia vaivoja voidaan lieventää. Samoin voidaan vaikuttaa aggressiivisuuteen, masentuneisuuteen, suruun, ahdistuneisuuteen ja musiikin avulla näitä tunteita voidaan tuoda käsittelyyn. Musiikilla voidaan vaikuttaa heikentyneeseen biologiseen toimintaan. Hermokeskuksia voidaan aktivoida, verenkiertoa voidaan virkistää sekä rauhoittaa kiihtyneesti toimivia elimiä ja rauhasia. Lisäksi musiikki edistää parantumista.

On selvää, että äänillä ja sävelillä voi olla meihin hyvää tekevä vaikutusta, mutta usein voi olla vaikeaa tietää, mitkä sävelet olisivat juuri meille sopivia. Voimme kuitenkin oppia tuntemaan musiikkia. Voimme panna merkille, millainen musiikki saa meidät iloisiksi, surullisiksi, virkeiksi, hilpeiksi, tyytyväisiksi taikka ärsyntyneiksi. Jos joku on vielä erityisen kiinnostunut, hän voi panna merkille äänilajin. Soitetaanko musiikkia duurissa vai mollissa ja kuka on säveltäjä. Tällä tavoin on mahdollista laatia omaan persoonallisuuteen sopiva musiikkikartta, jolloin musiikkia voisi käyttää henkilökohtaisena terapiana. Itse laulamallamme musiikilla tiedetään olevan meihin vielä suurempi vaikutus kuin jonkun muun laulamalla tai soittamalla.

Monet meistä laulavat tai hyräilevät lauluja ja melodioita, joita olemme voi-

neet oppia aivan tietämättämme. Tavallisesti luulemme, että pidämme laulusta sen sanojen tai melodian takia, mutta tosiasiasa kappaleen musiikillinen luonne on se, joka vaikuttaa. Siksi näitä laulelmia hyräillään ja voimme jopa huomata, että niiden aiheessa on jotain meille sopivaa. Toisinaan joku sävelmä tai laulu vaihtuu uuteen ja toisinaan tämä uusi muistuttaa melko lailla entistä sävelmää.

Tietenkin paras ja vaikuttavin musiikki on inspiraation ja suurten mestarien tarkan hionnan tulosta. Meidän tulisi myös olla valikoivia musiikinkin suhteen. Tilapäinen huomaamaton virhe voi vahingoittaa luultua enempää. Jos tietoisesti valitsee toiveita ja tunteita tyydyttävää musiikkia, terveydentila on aivan varmasti parempi kuin jos emme olisi koskaan olleet tämänkaltaisen musiikin kanssa tekemisissä.

Kaikki Kosmoksessa on ja työskentelee harmoniassa ja värähtelyjen kautta voimme itse harmonisoidua siihen. Aika ajoin voimme oman harmonisen yksilöllisen tunnusmelodiamme avulla harmonisoidua Kosmiseen ja saada fyysinen olemuksemme tasapainoon ja yhteyteen luonnon luovien ja parantavien voimien kanssa.

Kohtaaminen

Jim Lundberg, F.R.C.
Rosenkorset 2, 2000

Eräänä iltana istuin sanktumissani ja kotin saada vastauksia kysymyksiin, joita olin asettanut Sisäiselle minälleni. Tuoloin kohtasin vanhemman suurikokoisen miehen, joka oli pukeutunut vaaleaan viitta. Viitta ulottui ranteisiin ja nilkoihin asti. Mies oli avoinjaloin. Hänen olemuksensa oli niin säteilevä, että tuskin uskalsin puhutella häntä. ”Tule,” hän sanoi määrätietoisesti ja hänen katseensa näki suoraan sisimpääni asti. ”Tule, näytän sinulle, mitä sydämesi etsii.”

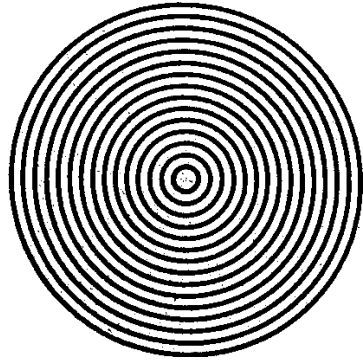
Nyökkäsin hänelle nöyrästi vastaukseksi ja samanaikaisesti hän ojensi kätensä minua kohti. ”Tule, älä pelkää. Mitään pahaa ei tapahdu.” Tällä kertaa hänen äänensä oli pehmeä ja lämmin ja tunsin, miten miellyttävä lämpö alkoi virrata hänestä minua kohti.

”Hyvä herra”, sain lopulta sanotuksi, ”kuka te olette ja miten tiedätte, mitä haen sydämestäni?” Muistan, että mieleeni juolahti ajatus juuri, kun tein tämän kysymyksen; tiedänpö aina itsekään, mitä oikeastaan etsin?

Vanhempi herra huomasi epävarmuuteni ja vangitsi jälleen minut katseellaan. ”Ystävänä, siinä maailmassa, jossa olen ja mitä sinä nyt etsit, ovat ajatus ja sydän kaksi eri käsitettä. Muista, että se joka hakee vastauksia sydämen kysymyksiin ajattelun avulla, katselee illuusioiden maailmaa, missä pimeys koetaan valona ja missä etsijä uskoo olevansa valossa, mutta itse asiassa vaeltava varjojen laaksoissa. Mutta hän, joka seuraa ja tulee tän-

ne sydämen kutsusta, avaa ovet temppeliin.”

Nyt ymmärsin, kuka tämä vanha mies oli, joka oli ilmentynyt minulle ja ajatteleminen asiaa sen pidemmälle kysyin: ”Missä te olette ollut koko ajan ja miksi vasta nyt tulette luokseni?” Ymmärsin hänen kasvonilmeistään, ettei kysymys ollut oikein sopiva ja tunsin häpeää ky-

symykseni takia. Kuljimme hiljaa eteenpäin suurenmoisessa maisemassa ja kauempana oleva temppeli alkoi hahmottua näkyviin.

Yhtäkkiä mies katkaisi hiljaisuuden, alkoi puhua ja laittoi känsä olkapäälleen: ”Ystävänä, olen aina mukanas. Myötä- ja vastoinkäymisissä olen rinnallasi. Annan sinulle voimaa, kun elämäsi kärsimykset tulevat liian suuriksi ja sytytän sinuun toivon liekin. Minä juuri herätän suurenmoisia ajatuksia sinussa. Koko ajan kuiskaen inspiroivia ajatuksia mie-

leesi. Kuuntele sisintäsi, niin kuulet aina minua. Olen palvelijasi, opettajasi, seuralaisesi, omantuntosi ääni.”

Tulimme nopeasti temppeleä kohti. Nähdessäni sen mykistyin kokonaan. Tämä temppele ei muistuttanut mitään aiemmin näkemääni. Temppelein sisäänkäynnin kaksi pylvästä näytti huojuvan tuulessa.

Kun seisoin näiden pylväiden edessä, näin näyn. Näin, ikään kuin nämä pylväät olisivat olleet jatkuvassa ristiriidassa keskenään. Oli olemassa jonkinlainen pysyvä kaaostila, ennen kuin joku asettaa pylväät tasapainoon tai harmoniaan keskenään. Seisoin katselemassa ja pohdin tätä näkyä jonkin aikaa ja juuri tuolloin näky alkoi kirkastua mielessäni ja näytti siltä, että pylväät asettuivat tasapainoon keskenään ja alkoivat lopulta säteillä täyttä harmoniaa. Iloitessani tästä näystä temppelein portti avautui. Oli aika astua sisään.

Mitä kohtaisin, kävi yli ymmärrykseni, en ole koskaan nähnyt mitään niin kaunista ja ihmeellistä. Temppele ei ollut tilasta riippuvainen ja se oli muodoltaan täydellinen. Kuljin kiitollisena ympäri tätä temppeleä ja ihailin näkemääni. Aloin taas puhella saattajani kanssa. ”Herrani, vuosikausia olen lukenut ja opiskellut, kuinka päästä yhteyteen kanssasi. Vaikka olen ollut vilpitiön toiveissani, olen aina epäonnistunut ja monesti olen aikonut luopua. Miksi?”, kysyin ja odotin innokkaasti vastausta.

”Sana on ainoastaan viestinkantaja. Jos haluat päästä sisään, sinun tulee rikkoa kuori. Kuuntele kohta opetusta, jota annetaan. Kun kaikki ovat koolla, niin ymmärrät.” Odottaessani mietin kaikkea näkemääni. Nyt alkoi samoin ajattelevia

saapua temppeleihin ja heillä kaikilla oli oma oppaansa mukanaan. Joitakin kasvoja tunsin ja jotkut olivat täysin tuntemattomia. Hetken kuluttua, kun kaikki olivat kokoontuneet, alkoi kuulu heikkoa intonaatiota, laulua, ja me kaikki yhdyimme tähän taivaalliseen sinfoniaan. Uusi mestari tuli sisään heti intonaation jälkeen ja asettui temppeleihin itään. Opetus, jonka tämä mestari antoi, oli lyhin, mitä koskaan aiemmin olin kuullut, mutta sen viesti ja sanoma kohtasivat suoraan sydämeni. Näin hän puhui:

”Jos olet hiljaa, näet mitä Jumala oli ennen luontoa ja luomista ja mistä Hän loi sinut luonnon olennoksi. Silloin voit kuulla ja nähdä kuten Jumala kuuli ja näki sinussa, ennen kuin sinun oma tahtosi, näkösi ja kuulosi alkoivat toimia.”

Me kaikki temppeleihin kokoontuneet istuimme hiljaa. Kiitollisena opetuksesta ja annetusta tiedosta vetäydyin nöyränä takiaisiin sanktumiini. Tietoisena itsestäni otin pienen muistikirjani ja kirjoitin siihen nämä seuraavat säkeet:

Katsoessani etelään Sinä olet idän suunnassa.

Länteen katsoessani olet edessäni.

Jos katson ylöspäin, Sinä olet vielä ylempänä.

Kun katson alaspäin, olet kaikkialla. Sallit kaiken tapahtua siihen puuttumatta.

Olet kaikessa, olet kaikki, olet muuttumaton.

Olet sydämeni ja olet sieluni,

tietoisuuteni ja ajatukseni,

hengitykseni rytmi ja elämäni ydin.